

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υιέ παιδείαν πατρός σου και μη άπόση θεσμούς μητρός σου» στίχον γάρ χαρίτων ΞΞη σῆ κορυφή, και κλοιόν χρύσειον περι σῶ τραχήλω.»
 Παροιμίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπό Μ. Δ. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

- 'Εν 'Αθήναις δραχ. 6.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις » 7.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ » 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιτάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἄλλοῖσι τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ο ΙΑΚΩΒ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ.

Ἐν τούτοις ὁ λιμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ προγνωστικὸν Ἰωσήφ ἔσωσε τὴν Αἴγυπτον, κατέθλιβεν ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς ἡμετέρας, καὶ ἠνάγκασεν ἡμᾶς ἐξαιρουμένους καὶ τῆς γῆς Χαναάν, ὅπου ἔζη ὁ Ἰακώβ. Οὗτος δὲ βίβηται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἢ οἰκογένειά του δὲν ἤθελεν ἔχει ἄρτον, καὶ παρεκάλει τοὺς υἱοὺς του καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. « Ἐμαθὲν εἰς τὴν Αἴγυπτον πωλεῖται σῖτος, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀγοράσῃτε διὰ νὰ θρέψητε τὰς γυναῖκάς σας, τὰ τέκνα σας καὶ τοὺς δούλους σας, ἕως οὗ πάλιν ἡ γῆ, τὴν ὁποῖαν ἐθέλωμεν παῦσει ἀπὸ τοῦ νὰ καλλιεργῶμεν, μᾶς φέρῃ καρπὸν, ἀλλὰ μὴ λάβητε μαζὺ σας τὸν Βενιαμίν, διότι εἶναι μικρὸς καὶ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃ τοὺς κόπους τῆς κρουῆς ὁδοιπορίας, καὶ διὰ νὰ μὴ τοῦ τύχη κανὲν κακὸν, ὁδὸν θὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸν οἶκον. » Ἀφοῦ εἶπε ταῦτα οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, διότι δεικνύοντες ἔμενον ἀποθαμμένον πρὸ πολλοῦ καιροῦ, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ἀγαπητὸς του Βενιαμίν ἐπάθαινε τὰ ἴδια.

Λοιπὸν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ ὑπακούσαντες εἰς τὸν πατέρα των ἐξεκίνησαν, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔμαθον ὅτι ὁ σῖτος δὲν ἐπωλεῖτο ἄλλως, παρὰ μὲ τὴν ἀδειαν τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ὁ Φαραὼ διώρισεν. Ὁθεν ἐπαρουσιάσαντες εἰς τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν διὰ νὰ ἀγοράσωσι σῖτον, διότι ἦσαν ξένοι.

Δὲν ἀμφισβάλlete, βέβαια, ὅτι ὁ Ἰωσήφ, βλέπων αὐτοὺς ἐμβαδίνοντας εἰς τὸ παλάτιόν του, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐπιγνώρισεν, ἐνῶ ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἐγνώρισαν διόλου, καὶ ἠρώτησε τοὺς ἐναγκασθῆναι, βεβαιῶνων αὐτούς, ὅτι ἐστὶν ἐσυγγώρει δι' ὅσα κακὰ ἔκαμον πρὸς αὐτόν· διότι αὐτὸς

τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Φαραὼ, δὲν ἐσκήρυξαν τὴν καρδίαν του διόλου, καὶ ὀλίγον ἔλειψεν ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του νὰ προδώσῃ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ κρύψῃ ἐν τούτοις ἀναλαβὼν τὴν σταθερότητά του, ἀπηύθυνε πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον, καὶ τοὺς ἠρώτησέ πόθεν ἦσαν. « Εἶμεθα ἀπὸ τὴν γῆν Χαναάν, ὅπου μένει ὁ ὑπέργηρος πατὴρ ἡμῶν, ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι. Εἶμεθα δώδεκα ἀδελφοί· ὁ νεώτερος ἐμεινεν εἰς τὸν οἶκον πλησίον τοῦ πατρὸς διὰ νὰ τὸν ἐπιμελήσῃται, καὶ ὁ ἄλλος ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

— Δὲν μοῦ λέγετε ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ, ὑποκρινόμενος αὐστηρότητα, καὶ ὑποπεύω πολὺ μήπως ἦσθε κατασκοποὶ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Φαραὼ διὰ νὰ μάθητε τί τρέχει εἰς τὸν τόπον. »

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ δέκα υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ ἐξεπλήγησαν μεγάλως καὶ διεβεβαίουν τὸν Ἰωσήφ, ὅτι ἦλθον εἰς τὴν Αἴγυπτον μόνον διὰ νὰ ἀγοράσωσι τροφάς· ἀλλ' οὗτος θέλων νὰ μῆθη μήπως ἐπραξάν κανὲν ὅμοιον κακὸν εἰς τὸν ἀδελφόν του Βενιαμίν, ἢ τὸν ἐφόνευσαν, τοὺς ἐφυλάκισε τρεῖς ἡμέρας, ἔπειτα ἐκβαλὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς, τοὺς εἶπεν, ὅτι δὲν ἤθελε πιστεύσει εἰς τοὺς λόγους των, ἐὰν δὲν τοῦ ἔφερον τὸν νεώτερόν των ἀδελφόν, τὸν ὁποῖον ἔλεγον, ὅτι παρήτησαν εἰς τὸν οἶκον διὰ νὰ παρηγορῇ τὸν πατέρα του· ἀλλ' ἕως οὗ ἐπιστρέψωσιν, εἰς ἐξ αὐτῶν ἤθελε μείνει ὁμηγροῦς, δηλαδὴ ἐνέχυρον.

Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη αὐστηρότης ὑπερηύξησε τοὺς φόβους τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰωσήφ, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον μεταξύ των· « Δικαίως μᾶς τιμωρεῖ ὁ Θεός, διότι ἐκακοποιήσαμεν τὸν ἀδελφόν ἡμῶν Ἰωσήφ, ὅστις ἐνῶ μᾶς παρεκάλει μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς νὰ τὸν εὐσπλαγγισθῶμεν, δὲν τὸν ἠκούσαμεν. »

« Δὲν σὰς ἔλεγον τότε, ἐπανελάμβανεν ὁ Ῥουβήμ. « Ἄδελφοί μου, ἄς μὴ πράξωμεν τόσον μέγα ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ τιμωρηθῶμεν ἐξ ἄπικτος; Ἄλλά, φεῦ! δὲν ἠθελήσατε νὰ μὲ ἀκούσητε, καὶ διὰ τοῦτο τώρα μᾶς ἐγκατέλειπεν ὁ Θεός. » Ὁμιλοῦντες δὲ οὕτω μὲ χαμηλὴν φωνήν, ἐνόμιζον, ὅτι κανεῖς δὲν τοὺς ἠνόει, διότι ἐλάλουν εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, μετὰ δὲ τοῦ ἀρχοντος συνεννοοῦντο διὰ διερμηνεύας· ἀλλ' ὁ Ἰωσήφ μὴ λησμονήσας διόλου τὴν γλῶσσαν ταύτην, δὲν τοῦ διέφυγεν οὔτε μία λέξις, καὶ τόσον συνεκινήθη, ὥστε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκλαυσεν ἐμμένων ὅμως εἰς τὴν ἀπόφασίν του, καὶ νύφας τὸ πρόσωπόν του ἐπέστρεψε, καὶ τοὺς ἐπρόσταξε ν' ἀναχωρήσῃσι παρευθὺς, καὶ ἐκράτησε μόνον τὸν Σιμεὼν φυλακισμένον, διότι αὐτὸς ἐπρότεινεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς νὰ τὸν φονεύσῃσι, καθὼς σὰς διηγῆθην· ἐν τούτοις ἐπρόσταξε τὸν οἰκονόμον του νὰ γεμίσῃ μὲ τὸν καλλίτερον σίτον τῶν ξένων τοὺς σάκκους, εἰς τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον τὸ ἀργύριον διὰ τὴν ἀγοράν τοῦ σίτου νὰ βάλῃ, ἀλλὰ καὶ τροφὰς διὰ τὴν ὄδοιπορίαν των.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΤΉΚΗ ΣΤΟΡΓΗ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Γυνὴ τις πλουσία καὶ ἐνάρετος ἐστερήθη τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ τὴν περιουσίαν τῆς ἐκ τινος δυστυχίας αἰφνυδίου· ἡ γυνὴ αὕτη ἔκαλειτο κυρία Βεζιέρου.

Δὲν τῆς ἔμεινε πλέον παρὰ ἓν τέκνον, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Ἰωάννης καὶ ἦτο ὑπότροφος ἐνὸς λυκείου. Ὁ Ἰωάννης Βεζιέρου ἦτο μαθητὴς καλός, φρόνιμος, καὶ ἐπιμελὴς ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του καὶ ὑποληπτόμενος ἀπὸ τοὺς διδασκάλους του. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου διεμοιράζοντο βραβεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε πολλὰ καὶ ἦτο πάντοτε μετρίοφων. Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζε μὲν, ὅτι ἡ

μήτηρ του ἐδυστύχει, δὲν ἐγνώριζεν ὅμως κατὰ πόσον ἠγνόει ὅτι ἡ δυστυχὴς αὕτη μήτηρ κατήντησε νὰ μὴ ἔχη πλέον τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, οὔτε νὰ πληρώνη τὰ διδαστὰ πρὸς ἐκπαίδευσίν του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου, ἄνθρωπος μεγαλόδωρος καὶ ἐλεήμων ἐσκέφη νὰ κρατήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ σχολεῖον χωρὶς νὰ ἀπαιτήσῃ πληρωμὴν, λέγων· « ὅταν θὰ μεγαλώσῃ θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃ. » Ἐν τούτοις αὐτὸ μόνον δὲν ἤρκει· διότι ἐκτὸς τῶν διδασκτῶν ἐχρειάζοντο τοῦ μικροῦ μαθητοῦ καὶ φορέματα, καὶ βιβλία, καὶ ἄλλα πράγματα ἀνεγκαῖα.

Ἀνθρωποὶ τινες ἐλεήμονες, μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ἔπαρχος καὶ ὁ ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας, ἐσυντρόφευσαν νὰ βοηθήσῃσι τὴν δυστυχὴ ταύτην οἰκογένειαν. Ἄλλὰ τὰ βοηθήματά των δὲν ἤρκουν εἰς τὰ ἐξοδα τῆς μητρός, ἧτις ἦτο πάντοτε ἀσθενής, καὶ εἰς τὰ τοῦ υἱοῦ. Ἐσυμβουλευθήσαν μὲ τὴν μητέρα καὶ ἀπεφασίσθη, ὥστε ἡ δυστυχὴς χήρα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐπρεπε δὲ νὰ εἰδοποιήσῃσι περὶ τούτου καὶ τὸν μικρὸν μαθητὴν. Αὕτη ἡ εἰδοποίησις ἦτο θλιβερὰ καὶ ἐφοβοῦντο πολὺ τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν λύπην τοῦ Ἰωάννου. Ὁ ἐφημέριος λοιπὸν ἐπεφορτίσθη διὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ, καὶ ἰδοὺ πῶς.

Τὴν πέμπτην τῆς ἰδίας ἐβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνείθιζον νὰ ἐξέρχωνται ἐκ τοῦ λυκείου οἱ οἰκότροφοι, μετέβη εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ λάβῃ τὸν Ἰωάννην νὰ ἀπεράσῃ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν του. Οὕτω λοιπὸν τὸ παιδίον ὅλως χαρούμενον ἐνεδύθη τὰ φορέματα τῆς ἐσπρτῆς καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἐφημερίου, ὅστις τὸ ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸ ἔμβασεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅποθεν μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ δι' ὑποθέσεις του. Τὸ παιδίον μείναν μόνον ἐντὸς τοῦ γραφείου ἀνευ τινὸς ἀσχολίας, εἶδεν ἐπὶ τῆς τράπεζης σύνοψιν τινα καὶ ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἦτο ἀδιακρισία νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ὡς βιβλίον προσευχῶν λαμβάνει λοιπὸν τὴν σύνοψιν ταύτην καὶ ἀμέσως ἐν χαρτίον, ἔπεσεν ἐκ τοῦ βιβλίου κατὰ γῆς. Ὁ Ἰωάννης τὸ λαμβάνει καὶ τὸ βλέμμα του πίπτει ἀκουσίως ἐπὶ τῶν γραμμάτων.

Τί δὲ βλέπεις; τὸ εἰσιτήριο τῆς ἀποδοχῆς τῆς μητρός του εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου, ἐκαλύφθησαν ἀπὸ σύννεφα, καὶ τὸ χαρτίον ἔπεσε κατὰ γῆς ἀπὸ τὰς τρεμούσας χεῖράς του· κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν, ὅτι δὲν τὸ ἀνέγνωσε καλῶς λαμβάνει πάλιν τὸ χαρτίον καὶ τὸ ἀναγινώσκει· ἦτο τῶνόντι τὸ εἰσιτήριο τῆς ἀποδοχῆς τῆς μητρός του εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Τὸ παιδίον ἔτρεμε, καὶ μία κραυγὴ κατασπαρακτικὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στήθος του· « ἡ μήτηρ μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον! ἡ μήτηρ μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον! ἔλεγε. » Τέλος μαντεύσας τὴν θέσιν τῆς οἰκογενείας του, τὴν ὁποίαν ἕως τότε ἠγνοεῖ, ἔμεινε στιγμὰς τινὰς σκαπτόμενος, χωρὶς δὲ νὰ λυπηθῆ διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο πρότερον ἢ οἰκογενεῖά του καὶ τῶρα τὴν ἔχασεν· οὔτε τὴν στέρξιν τῆς περιουσίας, τῆς ὁποίας μίαν ἡμέραν ἤθελεν εἶσθαι κληρονόμος, ἐσκέπτετο μόνον διὰ τὴν μητέρα του, λέγων· « Ἡ μήτηρ μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον! ἂ! ὄχι ποτὲ δὲν θὰ ὑπάγῃ » ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παιδίον ἠσθάνετο δύναμιν ἀνδρός· ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ἀπὸ κανένα, μετέβη εἰς τὸ σχολεῖον, ἠλλάξε τὰ φορέματα τῆς εορτῆς καὶ ἐνεδύθη τὰ καθημερινὰ καὶ ἐπανῆλθεν.

Ὁ ἐφημέριος ὅστις κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἰωάννου ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐξεπλάγη μὴ εὐρῶν τὸ παιδίον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἰδὼν αὐτὸ ἐπανερχόμενον καὶ παρατηρήσας τὴν ἀλλαγὴν τῶν φορεμάτων του, εἶπεν· Ἄ! δυστυχὲς παιδίον! ἠνοιξας τὴν σύνοψιν μου, τὰ ἔμαθες ὅλα καὶ ἐκρύβης διὰ νὰ κλαύσης.

— Ὅχι, πάτερ ἐφημέριε, εἶπε τὸ παιδίον, δὲν ἔκλιον ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον· θὰ παραιτήσω τὸ σχολεῖον, θὰ μένω μὲ τὴν μητέρα μου καὶ θὰ τὴν βοηθήσω.

— Φίλε μου, χάνεις τὸ μέλλον σου, καὶ ἔπειτα πῶς σὺ δύνασαι νὰ βοηθήσης τὴν μητέρα σου;

— Ὁ Θεὸς θὰ μοῦ δώσῃ δύναμιν, καὶ αὐτὴ ἡ δύναμις θὰ αὐξήσῃ μὲ τὴν ἡλικίαν· ἐξεδύθη τὰ νέα μου ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ τὰ φορέσω πλέον, διότι θὰ τὰ πωλήσω διὰ νὰ βοηθήσω τὴν μητέρα μου.

Ὁ ἐφημέριος μὴ δυνάμενος νὰ καταπέσῃ τὸ παιδίον διὰ νὰ ἐπιλυθῆ τὰ μαθήματά του, ἔκραξεν ἐκείνους ὅτινες ἐδοῦθον ἐν τὴν οἰκογενεῖαν, δηλ. τὸν διευθυντὴν τοῦ σχολείου καὶ τὸν πατέρα, ὅτινες ἐπάσχισαν ματαίως διὰ νὰ τὸν ἀποτρίψωσιν ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν του ταύτην.

Ὁ πατήρ μου, τοῦ ἔλεγον, συλλογίσου τὸ μέλλον σου, μένε ἀκόσμιον καιρὸν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐξερχόμενος δύνασαι νὰ ἐπιλύῃς τὸ στάδιόν σου· τότε γίνεσαι ὅ,τι θέλεις· ἢ στρατιωτικὸς, ἢ νηπιὸς, ἢ ἰατρός, ἢ νομικὸς. Τότε ἐκβάλλεις τὴν μητέρα σου ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον καὶ θὰ ἦσαι ἡ τιμὴ καὶ τὸ στήριγμά της.

Ἄ! εἶπε τὸ παιδίον, δὲν γνωρίζετε τὴν μητέρα μου· ἂν ἔμνησεν τὸ νοσοκομεῖον, εἰς τρεῖς μῆνας θὰ ἀποθάνῃ. Εὐτυχία μου ἤθελε εἶσθαι· νὰ τελειώσω τὰ μαθήματά μου, ἀλλὰ τὸ χρέος μου εἶναι νὰ περιποιηθῶ καὶ βοηθήσω τὴν μητέρα μου.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε νῦν μίαν ὠραίαν βιβλιοθήκην, τὴν ὁποίαν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὰ βραβεῖα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐδίδον· εἶχε ἐν χρυσοῦν κολύβιον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ ἑπαρχος· ὅλα ταῦτα ἐπώλησε καὶ ἤρχισεν ἐν μικρὸν ἐμπόριον γλυκυσμάτων καὶ παιγνηθίων εἰς τὰ παιδιὰ· ὥστε ὅλος ὁ κόσμος ἐθαύμαζε τὴν διαγωγὴν του καὶ ἐγχαριστεῖτο διὰ νὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἐκέρδιζε ἐν ἐπιούσιον ἄρτον διὰ τὴν μητέρα του καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ Ἰωάννης ὅταν ἐμεγάλωσεν ἔγεινε γραμματοκομιστῆς εἰς τι ξενοδοχεῖον· τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο μὲν κοπιαστικόν, ἀλλ' ἐκέρδιζεν ἄρτον διὰ νὰ βοηθῆ περισσότερον τὴν μητέρα του· διότι πρὸ εἰκοσίων ἐτῶν δὲν ἀπεχωρίσθη ἀπὸ αὐτὴν οὐδὲ στιγμὴν, καὶ ἦτο ἐν πόλιν τὸ παράδειγμα διὰ τὴν υἱικὴν στοργὴν του· ἐπέρινα πληθύνοντες ὅλον τὸν καιρὸν, ὅστις τοῦ ἔμενον ἀπὸ τὰς ἐργασίας του.

Τὸ δὲ ἔργον τοῦ γραμματοκομιστοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὸν ἐξέπαι μὲν εἰς πολλὰς ταπεινώσεις· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ὅστις εἶχε τὴν ἑαυτοῦ γενναίαν ὑπέφερε τὰ πάντα χωρὶς νὰ παραπονῆται διὰ τὰς θυμαὺς καὶ τὰς ἐπιπλήξεις τῶν ὀδοιπόρων.

Ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώριζον ἐθαύμαζον αὐτόν, καὶ οἱ παλαιοὶ συμ-

μαθηταί του, ἐνῶ ἦσαν εἰς πολὺ ἀνωτέραν θέσιν ἀπὸ αὐτόν, τοῦ κλυοῦν τὴν ἰδίαν οἰκειότητα ὡς καὶ ἄλλοτε. Ὅθεν διὰ τὴν αὐτοῦ διαγωγὴν, διὰ τὴν οἰκίαν του στοργὴν καὶ διὰ τὴν ὑπακοὴν ἔλαβεν ἀπὸ ἓν φιλανθρωπικὸν κατάστημα βραβεῖον ἐκ τριῶν χιλίων φράγκων.

ΟΛΥΜΠΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΣΠΑΣΘΗ.

—

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Περὶ φημι φιλόσοφος Ἕλλητι (γεννηθεὶς τὸ 470 ἀπὸ πατρὸς τὸ 400 ἔτος π. Χ.)

Ἐν τούτοις, παιδία μου, καθὼς συμβαίνει συχνὰ εἰς τοὺς διασημοτέρους καὶ ἐντιμωτέρους ἀνθρώπους, ὁ Σωκράτης εἶχεν εἰς Ἀθήναις ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, οἱ ὅποιοι δὲν ἔπαυον ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν κατηγοροῦν ὅτι διαφθείρει τοὺς νέους διδάσκων εἰς αὐτοὺς νέους θεοὺς. Τοιοῦτοι δὲ ἐχθροὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἓν εἶδος διδασκάλων, οἱ ὅποιοι ὠνομάζοντο σοφισταὶ καὶ ἠπάτων τὸν λαὸν μετὰ τὴν διδασκαλίαν των, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἦσαν κατὰ βάθος διεσθαρμένοι ἐν τῇ γραμματικῇ. Εἰλικυσε δὲ τὸ μῖσος τῶν ἀνθρώπων τούτων ὁ Σωκράτης διότι φανερὰ ἐξήλεγχε τὰς πράξεις των καὶ ἀπεδείκνυεν ἀνά τὴν διδασκαλίαν των. Διὸ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐξολοθρεύσωσι.

Τότε δὲ ὑπῆρχεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κάποιος ποιητὴς Ἀθηναῖος ὠνομαζόμενος Ἀριστοφάνης, ὅστις διὰ τῶν κωμωδιῶν του ἐπέχει νὰ διορθώσῃ τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ Ἀριστοφάνης οὗτος παρακινήθη εἰς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σωκράτους, τὸν ἐκωμώδησεν εἰς τὸ θέατρον, παρὰ τὴν στήσας αὐτὸν κρεμάμενον εἰς καλῆθιον καὶ διδάσκοντα τοὺς ἐκγελοιδέστατα καὶ ἄτοπα πράγματα. Ὁ Σωκράτης παρευρέθη καὶ αὐτός εἰς τὴν παράστασιν τῆς κωμωδίας ταύτης, καὶ δὲν ἄφηκε παντελῶς, ἀλλὰ μάλιστα βλέπων, ὅτι ξένοι τινες ἐπεθύμουν νὰ ἴδωσιν τὸν ἄνδρα, τὸν ὅποιον ἐκωμώδουν, σηκωθείς εἶπεν· « Ἐγὼ εἰμὶ κείνος, καὶ ἦλθον ἐπίτηδες ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω, ἐὰν μεταξύ τῶν σφαιμάτων, τὰ ὅποια μοὶ ἀποδίδουσιν, ὑπάρχουσι τινόντι καὶ τινα,

νὰ προσπαθῶ νὰ τὰ διορθώσω » ἐστάθη δὲ ὄρθιος μέχρι τέλους τῆς παραστάσεως. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ μετριοφροσύνη αὐτῆ τοῦ ἐναρέτου ἐκείνου ἀνδρός, κατεπράυναν πρὸς στιγμὴν τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν του, καὶ ἐνώσω μὲν διήρκει ὁ λεγόμενος Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἐφαίνοντο, ὅτι ἡσύχαζον, ἐνῶ αὐτὸς ἐξηκολούθει διδάσκων εἰς τοὺς μαθητὰς του τὰ μαθήματα τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φρονήσεως· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυχίας ἐν Ἀθήναις, ἐζήτησαν πάλιν ἀφορμὰς κατηγορίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Μάθετε, ὦ φίλοι παιδες, ὅτι ὅτε οἱ Σπαρτιάται ἐκυρίευσάν ποτὶ τὰς Ἀθήνας, διώρισαν τριάκοντα τυράννους διὰ νὰ κυβερνώσι τὴν πόλιν· εἰς δὲ ἐκ τούτων ἦτο καὶ τις μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ὄνομαζόμενος Κριτίας· οὗτος καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, περὶ τοῦ ὁποίου σί εἶπον προηγουμένως, ἐπροξένησαν μέγιστα κακὰ εἰς τὴν πατρίδα των· ὅθεν κατηγοροῦν τὸν Σωκράτην ὡς τὸν μεγαλειότερον ἐχθρὸν τῆς πατρίδος του, διότι ἀπὸ τὸ σχολεῖόν του ἐξῆλθον οἱ δύο ἐκεῖν

κακοὶ πολῖται, οἱ ὅποιοι ἐπροξένησαν τόσα δυστυχήματα εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἐν τούτοις ἕως τότε κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν κατηγορήσῃ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου· ἀλλὰ κάποιος διεφθαρμένος πολίτης Μελίτιος ὀνομαζόμενος, συμβοηθούμενος ὑπὸ ἄλλου τινὸς λεγομένου Ἀνύτου, ἰσχυροῦ καὶ πλουσίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύλατο νὰ βλέπῃ τὸν Σωκράτην νὰ τὸν περιφρονῇ, διότι εἶχε μὲν πλοῦτην, ἀλλ' ὄχι καὶ καμμίαν ἀρετὴν, οὗτοι ἀνενέωσαν πάλιν τὴν κατηγορίαν ἐκείνην, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἵτι διαφθείρει τοὺς νέους, καὶ διδάσκει εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ σέβωνται τοὺς θεοὺς τῆς πόλεως· διὰ τὰ δύο δὲ ταῦτα ἐγκλήματα ἐζητήσαν ἅ τιμωρηθῆ ὁ Σωκράτης μὲ θάνατον. Καὶ ὁ μὲν Σωκράτης δὲν ἐταχθη διόλου διὰ τὸν κίνδυνον, ὅστις τὸν ἠπειλεῖ· ἀλλ' οἱ φίλοι του φοβήθησαν μεγάλως, καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐτοιμασθῆ διὰ νὰ περασπισθῆ ἀπολογούμενος. Καὶ τί νομίζετε, ὅτι ἀπεκρίθη ὁ Σωκράτης εἰς αὐτούς; « Ἡ ζωὴ μου ὀλόκληρος, εἶπε, δὲν εἶναι ἡ καλλίτερα ἀπολογία μου; » Καὶ τῶντι, παιδιά μου, ὁ Σωκράτης ποτὲ ἐν εἶχε πράξει τί, διὰ τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἐντρέπῃται ἢ νὰ φοβῆται.

Ὁ δὲ Λυσίας, ὁ περιφημότερος ῥήτωρ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τοῦ ἠρίμασεν ἀπολογίαν πολλὰ συγκινητικὴν καὶ κατάλληλον διὰ τὴν ἰσοκλον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκετο ὁ Σωκράτης, καὶ τοῦ τὴν ἴωκε διὰ νὰ τὴν ἀποστηθίσῃ, ἐὰν ἔκρινε πρέπον, καὶ νὰ τὴν ἀπαγείλῃ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν. Ὁ Σωκράτης τὴν ἀνέγνωσε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ τοῦ ἤρесе παρὰ πολὺ· « Ἀλλὰ καθὼς, εἶπεν εἰς αὐτόν, ἐὰν μοῦ ἔφερες σανδάλια ἐκ τῆς Σικυῶνος, (τὰ ὅποια ἦεν τοῦ συρμοῦ τότε), δὲν ἤθελον τὰ φορέσει, διότι δὲν ἀρμόζουσιν εἰς φιλόσοφον, οὕτω καὶ ὁ λόγος σου, ἂν καὶ ἦναι κομψὸς καὶ καθ' ἑαυτὸν τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς συνθεμένος, δὲν ἀρμόζει ὁμοίως εἰς ἡμετέρον μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς καὶ εἰς τὴν σταθερότητα ἐνὸς φιλοσόφου. »

Ἐν τούτοις ὁ θόρυβος τοιαύτης κατηγορίας ἀπησχόλει τοὺς Ἀθηναίους, καὶ αἱ κραυγαὶ τοῦ Μελίτιος καὶ τῶν συμφραστῶν του

ἐβίασαν τοὺς ἀρχόντας νὰ συγκαλέσωσι τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο δικαστήριον, τὸ ὅποιον ὠνομάζετο τῶν Ἡλιαστῶν διὰ νὰ δικάσῃ τὸν Σωκράτην.

Τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐσύνγκειτο ἀπὸ πεντακοσίων ἢ χιλίων, ἕως χιλίων πεντακοσίων ἀνδρῶν, οἵτινες συνεδριάζοντες εἰς τόπον ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ὠνομάζοντο Ἡλιασταί.

Ὅτε ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ὁ ἐνάρετος οὗτος ἀνὴρ, ἦτο ἐβδομήκοντα ἐτῶν· ἀπελογήθη ὡς ἀληθῆς φιλόσοφος μὲ μεγίστην μετριοφροσύνην καὶ σταθερότητα, μόνον ὄπλον ἔχων κατὰ τῆς κατηγορίας τὴν ἐνάρετον ζωὴν του καὶ τὴν ἀθωότητά του· εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· « Ἄνδρες Ἀθηναῖοι! ὁ ἔσχατος οὗτος κίνδυνος, εἰς τὸν ὅποιον εὕρισκομαι, δὲν θέλει μὲ ἐμποδίσαι ἀπὸ τοῦ νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν· ὁ θάνατος δὲν μὲ τρομάζει διόλου· πολλάκις τὸν κατεφρόνησα ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα· ἀλλὰ λυποῦμαι, ὅτι τόσοι καλοὶ πολῖται ἠδυνήθησαν νὰ πιστεύωσι τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας τινῶν κακῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι μὲ κατηγοροῦσι δι' ἐγκλημα, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη· συγχωρῶ τοὺς κατηγοροῦς μου διὰ τοὺς κακοὺς τῶν κατ' ἐμοῦ σκοποῦς, καὶ παραδίδομαι ἀφόβως εἰς τὴν δικαιοσύνην τῶν θεῶν καὶ τὴν ἰδικὴν σας. »

Ἡ θεὰ καὶ ἡ ἀπλὴ ὁμιλία τοῦ σεβασμίου ἐκείνου ἀνδρὸς ἐπροξένησαν τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς Ἡλιαστάς, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ τὸν καταδικάσωσιν εἰς θάνατον· ἀλλὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν ἄνυτον ἐκήρυξαν τὸν Σωκράτην ἔνοχον, ἀφήσαντες εἰς αὐτὸν νὰ ἐκλέξῃ τὴν τιμωρίαν του, δηλ· ἢ χρηματικὴν ζημίαν, ἢ ἔξορίαν, ἢ ἰσόθια δεσμά. « Νὰ μὴ δώσῃ ὁ Θεός, εἶπεν ὁ Σωκράτης, νὰ κάμω τοιαύτην ἐκλογὴν· τότε ἤθελον ὁμολογήσει, ὅτι εἶμαι τῶντι ἔνοχος εἰς ὅ,τι μὲ κατηγοροῦσιν· ἐνῶ διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις μου κρίνω ἄξιον ἑμαυτὸν νὰ τρέφωμαι εἰς τὸ Πρυτανεῖον. »

Τὸ δὲ Πρυτανεῖον, μικροὶ μου φίλοι, ἦτο δημόσιον κτίριον ἐν Ἀθήναις, ὅπου οἱ πολῖται ὅσοι εἶχον προσφέρει ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα ἐτρέφοντο ἐκεῖ πρὸς τιμὴν, δημοσίᾳ δαπάνῃ, μέχρι τέλους

της ζωῆς των, ἀπολαμβάνοντες εἰς τὰ γηρατεῖά των ἔντιμον ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν.

Ἀκούσαντες ταῦτα ὁ Ἄνυτος καὶ ὁ Μέλιτος ἐξεμάνησαν κατὰ τοῦ Σωκράτους, καὶ παρέστησαν εἰς τοὺς Ἡλιαστάς, ὅτι αὐτὸς διὰ τῆς ἀπολογίας του ἐκείνης τοὺς ὕβριζεν· ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν δικαστῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγένοντο ἐναντίοι του, καὶ τὸν καταδίκασαν νὰ πῆ τὸ κῶνειον, δηλ: εἰδός τι φυτοῦ φαρμακεροῦ, μετὸ ὅποιον ἐπότιζον τοὺς καταδικαζομένους εἰς θάνατον.

Ὁ φιλόσοφος ἤκουσε τὴν σκληρὰν ταύτην καταδικήν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συγχινήσεως, καὶ ἠνυχαρίστησε τοὺς δικαστὰς ὅσοι ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν ἀθωώσωσι· τὴν δὲ στιγμήν καθ' ἣν τὸν ὠδήγουν εἰς τὴν φυλακὴν, ἰδὼν πλῆθος μαθητῶν, οἱ ὅποιοι ἐκλαιον πικρῶς, εἶπε γελῶν « Διὰ τί κλαίετε σήμερον; Δὲν σᾶς εἶπον πρὸ πολλοῦ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι γεννώμενοι εἶναι καταδικασμένοι εἰς θάνατον; »

Νέος τις μαθητῆς του, ὀνομαζόμενος Ἀπολλόδωρος, κλαίων διότι ἀπέθνησκεν ἀδίκως ὁ Σωκράτης. Πῶς! ἀπεκρίθη οὗτος, ἤθελες ν' ἀποθάνῃ δικαίως; Οὐτῷ λοιπὸν ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν φίλων του πενθηφορούντων, ὠδηγήθη εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου κατακλείσθη μεναξὺ φονέων καὶ ληστῶν.

Ἦτο συνθήκεια τότε εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ στέλλωσι κατ' ἔτος οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅπου ἦτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, πλοῖον μὲ δῶρα τῆς πόλεως, καὶ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πλοίου τούτου δὲν ἦτο συγχωρημένον νὰ φονεύωσι τοὺς καταδικούς κατὰ τινὰ νόμον τοῦ Σόλωνος. Τὴν ἐπαύριον δὲ τῆς καταδικῆς τοῦ Σωκράτους ἡ ἱερά ναὺς (οὕτως ὀνομάζετο τὸ πλοῖον ἐκεῖνο), ἐστολισμένη μὲ στεφάνους καὶ ταινίας διαφόρων χρωμάτων, ἐμελλε νὰ ἐκπλεύσῃ· θέν οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους ἐχάρισαν διὰ τὴν ἀναβολὴν ταύτην, ἐλπίζοντες νὰ τὸν σώσωσιν.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ὁ Σωκράτης κλεισμένος εἰς τὴν εἰρκτήν, ἐξηκολούθει διὰ τῶν ὀμιλιῶν καὶ τοῦ παραδείγματός του νὰ διδάσκη τοὺς μαθητάς του, καὶ νὰ τοὺς προτρέπη εἰς τὴν πράξιν τῆς ἀρετῆς, τόσον ἀταράχως, ὡς ἐάν ἦτο ἐντελῶς ἐλεύθερος· ἐκείνοι δὲ

ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὰ μαθήματα τοῦ τόσον καλοῦ διδασκάλου κλαίοντες ἀπαρηγόρητα· τότε δὲ ἦλθον καὶ φίλοι του τινές, οἱ ὅποιοι τοῦ ἐπρότειναν νὰ δραπετεύσῃ ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ νὰ ὑπάγῃ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν εἰς τόπον, ὅπου δὲν ἴσχυον οἱ νόμοι αὐτῶν· ὁ φιλόσοφος ἠνυχαρίστησε μὲν αὐτοὺς διὰ τὴν καλὴν τῶν διαθέσιν, ἠνυχήθη ὁμῶς νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν πρότασιν των.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

— — — — —

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Τὸ βήπισμα.

Εἰς τὴν Γαλλίαν κάτοικός τις τῆς Αὐρηλίας, ὀνόματι Λεπελλετιέρος, μὴ ἀρκοῦμενος εἰς ὅσα αὐτὸς ἠδύνατο νὰ διδῆ εἰς τοὺς πτωχοὺς, δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ παρακαλῆ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοὺς γνωρίμους του. Ἡμέραν τινά, ἰδὼν πλούσιον ἔμπορον, καλούμενον Ὁδέρτον, ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του, ἐπλησίασε καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν.

« Κύριε Ὁδέρτε, δὲν θὰ μοῦ δώσητε κάτι τι διὰ τοὺς φίλους μου; διότι τοιουτοτρόπως ὀνόμαζε τοὺς πτωχοὺς.

— Ὁχι, δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ δώσω. »

Ὁ Λεπελλετιέρος πάλιν τὸν παρακαλεῖ. « Ἄ! ἂν ἤξευρες διὰ ποῖον σοῦ ζητῶ βοήθειαν! Διὰ μίαν γυναῖκα, ἡ ὅποια ἐγέννησε, καὶ δὲν ἔχει σκέπασμα διὰ τὸ βρέφος τῆς!

— Δὲν δύναμαι.

— Δι' ἓνα γέροντα, ὅστις δὲν ἔχει ἄρτον!

— Δὲν δύναμαι.

— Δι' ἓνα ἐργάτην, ὅστις ζῆ μὲ τὰς χεῖράς του, καὶ ὅστις πεσὼν ἀπὸ μίαν οἰκοδομὴν ἔσπασε τὸν πόδα του!

— Δὲν δύναμαι, σοῦ λέγω.

— Ἐλα, ἔλα, Κύριε Ὁδέρτε, λάβετε οἶκτον, καὶ ἐστὲ βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ εὔρητε ἄλλην περίστασιν, διὰ νὰ κάμητε φιλανθρωπίαν μεγαλειτέραν.

— Δὲν δύναμαι, δὲν δύναμαι.

— Καλέ μου, εὐτεπλαγγέ μου Ὁδέρτε!

— Κύριε Λεπελλετιέρε, ἄφες με ἤσυχον. »

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Ὠβέρτος τοῦ στρέφει τὰ νῦτα, ἐμβραίνει εἰς τὸ κατάστημά του, ὅπου ὁ Λεπελλετιέρος τὸν ἀκολουθεῖ· ἐκείθεν δὲ εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ καταστήματός του, καὶ ἐκείθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τότε δὲ ὁ Ὠβέρτος ἐβρισθίς, τοῦ δίδει βράπισμα εἰς τὸ πρόσωπον! Ἄφω δὲ ἔλαβε τὸ βράπισμα ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἀναλαβὼν φαιθρὸν ὕψος, εἶπε·

« Τὸ βράπισμα τοῦτο εἶναι δι' ἐμέ· ἀλλὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς μου, τί θὰ μοῦ δώσης; »

Ἡ ἀταραξία τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐμάλαξε τὸν σκληροκάριον ἐκεῖνον ἄνδρα, ὅστις ἔδωκε πολλὰ περισσότερα χρήματα τῶν ὧσων τοῦ ἐζήτηι ὁ Λεπελλετιέρος, καὶ τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὸ ἄτοπον φέρισμόν του.

Ἐπιστολὴ Εὐγενίου πρὸς τὴν μητέρα του.

Φιλοστοργιάτη μου μητὴρ!

Πρὸ ἐνὸς ἔτους δὲν εἶδετε δείγματα τῆς προόδου μου· μὲ πόσῃ χαρὰν σὰς ἐπαρουσίασα τοὺς στεφάνους, τοὺς ὁποίους κατώρθωσα νὰ λάβω δι' ἀκαταπαύστου μελέτης! Τὸ ἔτος ὁμῶς τοῦτο δὲν ἤξιώθη τῆς τοιαύτης τιμῆς· ἡ διανομὴ τῶν βραβείων ἐγένετο, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔλαβον τίποτε, διότι οἱ συμμαθηταὶ μου ἐφάνησαν ἀνώτεροί μου εἰς τὸν συναγωνισμόν. Ἐπειδὴ εἶχον εἰς τὸν νοῦν μου τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ παρελθόντος ἔτους, παρημέλησα ὀλίγον καιρὸν τὰ μαθήματά μου, καὶ ἀνέβαλον εἰς ἄλλον καιρὸν τὴν μελέτην αὐτῶν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὰ μάθω εὐθύς. Παρατήρησα πολλὰ ἄργα πόσον μὲ ὑπερέβησαν οἱ συμμαθηταὶ μου, καὶ ἔβαλον ὅλα μου τὰ δυνατὰ διὰ νὰ τοὺς προφθάσω· ἀλλὰ προσπαθῶν νὰ μάθω πολλὰ διὰ μιᾶς, δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τίποτε εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ μὲ ἐντροπήν μου εἶδον τὴν ὑπεροχὴν τῶν συμμαθητῶν μου.

Ἄναμένω τὰς δικαίας ἐπιπλήξεις σας, τῶν ὁποίων εἶμαι ἄξιος, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τιμωρῶ τῶρα τὸν ἑαυτόν μου αὐστηρῶς.

Διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω δὲ πόσον εὐλικρινῶς μετενόησα διὰ τὴν ἀμέλειάν μου, σὰς πληροφορῶ, ὅτι ἀπεφάσισα νὰ ἀφιερῶσω τὸ διάστημα τῶν διακοπῶν εἰς μελέτην· θὰ στερηθῶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ περάσω τὸν καιρὸν τοῦτον πλησίον σας, διὰ νὰ ἀναγκασθῶ ν' ἀναλάβω τὴν προτέραν μου θέσιν, καὶ ν' ἀποκτήσω πάλιν μετ' ὀλίγον τὴν ἀγάπην τῆς καλῆς μου μητρὸς. Τὸ προσεχὲς ἔτος θέλω ἐμφανισθῆ ἐνώπιόν σας, πρεπόντως, καθὼς ἐλπίζω, καὶ θὰ σὰς κάμω διὰ τῆς ἐπιμελείας μου νὰ λησμονήσητε τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν τῶρα ὑποφέρετε ἐξ αἰτίας μου.

Ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σου καὶ

Μένω μὲ τὸ προσῆκον σέβας

ὁ υἱὸς σας, Εὐγένιος.

Ἐξετάσεις τοῦ Α'. Ἑλληνικοῦ Σχολείου Ἀθηνῶν.

Ἐκ τῶν εὐστόχων ἀπαντήσεων τῶν μαθητῶν τοῦ Α'. Ἑλληνικοῦ Σχολείου γρητευθέντες, θεωροῦμεν χρέος ἡμῶν νὰ συγχαρῶμεν δημοσίᾳ τοὺς τε γονεῖς, οἱ ὅποιοι εὐτύχησαν νὰ ἔχωσι τοιαῦτα τέκνα, καὶ τὸν διευθύνοντα τὸ Σχολεῖον τοῦτο Κ^{ον} Ζαχαρίαν Νικολαΐδην μετὰ τῆς χορείας τῶν διδασκάλων, οἵτινες ἀπαντες ἐν μιᾷ ψυχῇ καὶ σώματι ἐμερίμνησαν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτοῖς νεότητος.

Καὶ καθὼς συμβαίνει μὲν πάντοτε μεταξὺ τῆς πληθύος τῶν μαθητῶν νὰ ὑπάρχωσι καὶ τινες ἀμελεῖς καὶ μὴ ἐπιδεκτικοὶ μορφώσεως καὶ προόδου, οὕτως εὐρίσκονται καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ὁ ζήλος, καὶ ἡ ἐπιμέλεια περὶ τὰ γράμματα, καὶ ἡ χρηστὴ αὐτῶν διαγωγή, καὶ ἡ παντὸς ἐπαίνου ἀξία συμπεριφορά, ἐλκύουσι τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ εἰς ἐκείνους μὲν ἰκανὴ τιμωρία εἶναι νὰ μὴ ἀναφέρωμεν κἀν τὰ ἑαυτῶν ὀνόματα, πιστεύοντες, ὅτι θέλουσι φιλοτιμηθῆ τὸ ἀκόλουθον ἔτος νὰ φανῶσιν ἄξιοι διὰ ν' ἀποκτήσωσι τὴν ἀγάπην τῶν γονέων καὶ διδασκάλων τῶν δι' ἐνδελεχέστερας μελέτης καὶ χρηστοτέρας ἀγωγῆς. Τούτους δὲ εἶναι καθήκον ἡμῶν νὰ ἐπαινέσωμεν.

ὄνομαστί καὶ νὰ εὐχρηθῶμεν ἀπὸ καρδίας, ἵνα ἐξακολουθῶσιν οὕτω
φαίνοντες μέχρι τέλους τῶν σπουδῶν τῶν, καὶ δρέψωσι τοὺς καρποὺς
τῶν κόπων τῶν.

Ἴδου τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευτάντων μαθητῶν.

Τάξις Γ'.

1. Ἰωάννης Εὐκλείδης Ἀθηναῖος κάλλιστα.
2. Γεώργιος Δεντόπουλος Γορτύνιος ὁμοίως.
3. Κωνσταντῖνος Λογοθέτης ἐκ Πόρου ὁμοίως.
4. Χριστοδούλος Α. Νομικὸς Θηραῖος ὁμοίως.
5. Γεώργιος Στεργίου Λόγας Μακεδῶν ὁμοίως.

Τάξις Β'.

1. Ἀντώνιος Περάκης Κρής Κάλλιτα.
2. Παντελῆς Χρυσάνθου Ἀθηναῖος ὁμοίως.
3. Βασίλειος Χαρίδημος ἐκ Καλαβρυτῶν ὁμοίως.
- 4; Φίλιππος Σαμπαρέλος ἐκ Ζαγοράς ὁμοίως.

Τάξις Α'.

1. Δαμιανὸς Νικολάου ἐκ Σύρου Κάλλιτα.
2. Κωνσταντῖνος Μπογιώτου ἐκ Βώλου ὁμοίως.
3. Γεώργιος Παπαδόπουλος Ἀθηναῖος ὁμοίως.
4. Ἀθ. Ἀντωνίου ἐξ Ἀδριανουπόλεως ὁμοίως.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν
ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρῶνται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α.
Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὁ Ἰακώβ ἐν Αἰγύπτῳ. — 2. Γρίκῃ στοργή. — 3. Σωκράτης
μετὰ εἰκονογραφίας. — 4. Ἀνέκδοτον. — 5. Ἐπιστολὴ Εὐγενεῖου
πρὸς τὴν μητέρα του. — 6. Ἐξετάσεις τοῦ Α'. Ἑλληνικοῦ Σχολεῖου
Ἀθηνῶν.